

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

XXVIII. 12. Omni sermonum voluptate maiorem esse eam, quae ex philosophia percipitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

Ὅτι πάσης τῆς διὰ λόγων εὐφροσύνης ἢ διὰ φιλοσόφων λόγων ἀμείνων.

Διηγείται Ὅμηρος περὶ Ὀδυσσεώς, ὅτι χήτει νεῖα ἐπὶ σχεδίας πλέων, χειμῶνος ἐπιγενομένης, σκεδασθείσης τῆς σχεδίας^a, νηχόμενος ὑποβαλλόμενος αὐτῷ κρήδεμνον τῆς Λευκοθέας, ἐμπεσὼν εἰς τὴν Φαιάκων γῆν, ἰκετεύσας βασιλικὴν παρθένον, κομισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ ἄστυ, τυχὼν αἰδῆς παρ' Ἀλκίνοο, κωνωνεῖ τῆς ἐσίας τοῖς Φαιάκων ἀγίσις, καὶ μετὰ τῆς ἐνάσχεταί τῶν πρὸς τὸν Ἀλκίνοον λόγων ὡδίπας Ἀλκίνοε βασιλεῦ^b, καλὸν μὲν ἀκείνῳ αἰοιδῆ ἀγαθῆ, οἷον

DISSERT. XXVIII.

Omni sermonum voluptate maiorem esse eam, quae ex philosophia percipitur.

Refert Homerus, Ulysses, cum nauem non haberet, ratem sibi extemporaneam, qua nauigaret, confecisse; quae cum subito exortae tempestatis dissiparetur, accepisse a Leucothoe vittam, qua innixus nauigare coepit, donec tandem Phaeacum terram appulit; ubi regis filiam inuenit, a qua precibus suis hoc impetrauit, ut ab ea in urbem deduceretur, Alcinooum regem sibi propitium haberet, contubernio ab eo iuxta ac Phaeacum primates exciperetur, tandemque orationem ad regem habet, cuius hoc fere est initium: Equidem res pulcherrima est, rex Alcinoe, praestantem, qualis hic est, audire citharodum

exuens vestes. quod *palaestris* proprium est, ut *πλανώμενον* *Academiae*, et *εὐωχόμενον* *conuiuibus*. *Lucianus de Parasiti*. p. 263. *τίς ἐν παλαιστῆρα φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι*; ubique occurrit. M.

Sectio a.

a *Σκεδασθείσης τῆς σχεδίας*,] *Vulgo σκεδασθείσης*, pro qua

voce *σκεδασθείσης* vel *σχεδίας* reposuit H. Stephanus. At Reg. et Harl. *σκεδασθείσης*, quod relictum; ac ita Schottus ex coniectura.

b Ἀλκίνοε βασιλεῦ, etc.] Verfus, ad quos Maximus respexit, exstant *Odyss. l. 2. seqq.* Omnino vide doctissimum *Duportum Gnomol. Homer. p. 194*

ἔτος, τὴν τέχνην θεῖος. Τί γὰρ εἴη χαριέστερον^c τέλος δῆμῳ εὐθυμημένῳ καὶ δαιτυμόνων οἴκοι, ὠδῆς ἀκροωμένων, καθημένων ἐξῆς καὶ τραπέζης ἀφθόνης, καὶ κρατῆρος μεσῆς; Ἐρωτῶ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα. Τί ἡγῆ^d εἶναι τὴν εὐφροσύνην, ὃ σοφώτατε ἀνδρῶν; τραπέζαν μετὴν κρεῶν καὶ σίτου, καὶ κρατῆρα πλήρη, καὶ οἶνον διαχεόμενον, καὶ ἐπὶ τῆτοις ἄδοντα ἀοιδόν, οἷας ἐκεῖνος ὠδᾶς ἤδεν.

Νεῖκος Ὀδυσσεῖος^e καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος ἢ αὐτὸν κοῖλον ἵππον, ἔνθα εἰσδύντες οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὸ ἄστυ εἰσενεχθέντες, προχυθέντες τῷ ἵππῳ^f, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι, εἶλον τὸ ἄστυ;

Τῆτό τί σοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι;

dum. Quid enim sperari in vita possit beatius, quam summam populi hilaritatem; longumque domi spectare conuiuiarum ordinem, quos omnes cantus delectat; quam mensam probe instructam, plenos vini calices? Mihi ita libeat interrogare Vlyssē: Equidem scire ex te velim, vir sapientissime, quid voluptatem voces? mensamne carnibus ciboque plenam, plenum calicem, magnam vini copiam, et, ne quid desit, citharoedum, qui eodem, quo ille, modo,

Et Laertiadae magni et certamen Achillis,

aut equum concavum canat, quo in urbem deferuntur Graecorum principes, quam vino sepultam inuadunt?

Hoc sine prae cunctis adeo tibi dulce viderur?

^c Τί γὰρ εἴη χαριέστερον] Puto ἂν deesse: τί γὰρ ἂν εἴη χαριέστερον τέλος δῆμῳ εὐθυμημένῳ, καὶ δαιτυμόνων οἴκοι, ὠδῆς ἀκροωμένων etc. ita distinguendum. Caeterum quod Homerus dicit ἂν ἀδόματα, Maximus videtur esse per οἴκοι: num recte et accurate? Quae sequuntur, Ἐρωτῶ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα etc. adumbrata sunt ex tertio Platonis Πολιτείας, p. m. 170. vbi Socrates improbat hanc Vlyxis

2. Nae vel Homeri sententiam, utpote *Temperantiae* nociam. M.

^d τί ἡγῆ] Vulgo τί ἡγῆσαι. At uterque codex τί ἡγεί, quo modo Reg. constanter pro ἡγῆ.

^e Νεῖκος Ὀδυσσεῖος] Odyss. 75. ^f προχυθέντες τῷ ἵππῳ] Vulgo προχυθέντες [δὲ] τῷ ἵππῳ. Voculam, quam deleuimus, non agnoscunt Mss. Vide Odyss. 514.

^g τῆτό τί] Odyss. 1. 11.

Ibid. τῆτό τί σοι κάλλιστον etc.]

D 3

Citat

β'. Δεινός τις εἶ, ὃ σοφώτατε Ὀδυσσεῦ, ἐπαι-
της εὐφροσύνης δημωδεσάτης ^h, οἶαν καὶ βάρβαροι
ἀνὴρ ἐπαινέσαι, καὶ ἄρτι ἐκ Βαβυλῶνος ἦκων, συνήδη
πολυτελεῖ τραπέζῃ, καὶ οἴνω χρομένω πολλῶ, καὶ
ᾧδῃ αὐτοσχεδίῳ καὶ ταῦτα, ὡς Φῆς, ὑπεριδὼν παρὰ
ἄλλοις τῶ μελιηδέος λωτῆ ⁱ, καὶ τῆς Σειρήνων ᾠδῆς.
Μήπατε ἔν ἔοικέν τι Ὅμηρος αἰνίτῃσθαι ἄλλο κρεί-
τον, ἢ ὁποῖον τὰ ἔπη λέγοι ἔτῳσι ἀκῆσαντι εὐθύς.
Τὸ γὰρ τοι κειμένων σιτίων ἀμφιλαφῶν, καὶ οἴ-
νων πολλῶ, ταῦτα μὲν ἐπιθεῖναι ταῖς τραπέζαις, καὶ τῶ
οἴνον τῶ κρατῆρι ἐγχεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς δαιτυμόνας
ἐν τοσαύταις ἡδοναῖς ἀκρωμένους τῶ ἀοιδῶ σπῶν
εὐσχήμενά τινα ^l ἔοικεν εὐωχίαν διηγῆσθαι ἡμῖν, οἶαν

2. Nae tu, sapientissime Laertiade, laudibus miris voluptatem commendas nobis plane triuivalem, qualemque barbari aliquis, qui recens Babylone rediret, commendaret, ubi sumtuosas epulas, vini copiam, et vulgares eiusmodi cantuunculae mirari didicisset: tu, inquam, qui aliis in locis, ut narrare soles, loti suavitatem, cantum Sirenum potuisti contemnere. Quare caue, ne aliud innuere Homerus velit, quam quod prima fronte indicare ipsi versus videntur. Et mihi quidem videtur, qui mensas omni ciborum genere refertas, qui calices vini plenos, qui inter has omnes voluptates conuiuas etiam inducit, qui suauissimo cantu delectentur, honestiorem aliquam nobis voluptatem

Citat Lucianus in *Parasito*, p. 245. ubi pro εὐδαιμον νομίζων scribe εὐδαιμονίζων. M.

Sectio β'.

^b εὐφροσύνης [δημωδεσάτης,] Sic H. Stephani, Cosmique Paccii codices. At Reg. et Harleian. δημωδεσάτος, quod receptae lectioni praefert Heinsius. Immerito quidem, prout arbitror.

ⁱ μελιηδέος λωτῆ,] Sic optime Stephanus edidit, licet eius co-

dex exhibuerit μὲν ἡδέος λωτῆ, nec aliter Reg. et Harleian. Vide sis Odyss. l. 94.

^k τὰ ἔπη [λέγοι] ἔτῳσι ἀκῆσαντι εὐθύς. Vulgo τὰ ἔπη [λέγοι τῶ] ἔτῳσι ἀκῆσαντι εὐθύς. Nos lectionem Regii codicis admissimus. Quin et τῶ locum nos praebet Harleian.

^l ἀκρωμένους τῶ ἀοιδῶ σπῶν, εὐσχήμενά τινα] Vulgo distinguunt ἀκρωμένους τῶ ἀοιδῶ, σπῶν εὐσχήμενά τινα etc. Nos interpunctio-

μιμήσεται ἂν τις νῦν ἔχων, μεταθεῖς τὰς ἡδονὰς ἀπὸ τῶν αἰσχύρων ἐπὶ τὰ κοσμιώτατα, ἀπὸ τῆς γαστρὸς ἐπὶ τὰς ἀκοάς· ἢ εἰδὲ τῷτο ἀπόχρη^m, εὐωχεῖν τὰς ἀκοάς εἰκῆ καὶ ἀνέδηνⁿ.

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπῆ^o, καὶ ἀνθρώπων ὁμάδῳ, ἀλλὰ κἀνταῦθα τέχνης δεῖ κατακοσμῆσης τὴν ἀκοῆς εὐωχίαν ἀρμονία δεξιᾶ.

γ'. Καὶ τίς ἂν ἡμῖν ἡ τοιαύτη ἀρμονία γένοιτο; Ἀγαπῶ μὲν γὰρ ἐγώγε τὴν ἐκ μελῶν ἡδονὴν^p προσίσσαν ταῖς ἀκοαῖς, ἢ δὲ αὐλῶν ἐμπνεομένων, ἢ δια-

ptatem proponere voluisse; quam imitari debet vir sapiens, ut voluptates a minus honestis partibus ad magis decora transferat, a ventre ad aures videlicet: nisi fortasse ne hoc quidem sufficere arbitreris, ut temere aliquis et sine modo,

Et tibiae atque tubae cantu,

hominumque strepitu aures detineat; sed hic ars requiratur aliqua, quae certa quadam harmoniae ratione id agat.

3. Verum enimvero cuiusmodi ea futura est? Nec enim negare possum, quin et ipse summa cum voluptate audiam haec omnia, siue tibiae inflet, siue lyram pulset aliquis,

punctionem pessimam, iubentibus Harleian. et ipsa re, sustulimus. Σπυδῆ valet μετὰ σπυδῆς, et ponitur ἐπιβόηματικῶς. Vide sis etymologum in Ἀμαρτυῆ ac Σπυδῆ.

π ἢ εἰδὲ τῷτο ἀπόχρη, etc.] Subtile hic est mendium. Legendum enim ἀποχρῆν et δεῖν, quae dependent a superioribus, et quorum Constructio haec est: ἢ [ἔοικε διηγείσθαι] εἰδὲ τῷτο ἀποχρῆν, ἀλλὰ κἀνταῦθα δεῖν τέχνης, etc. in Vulgata Lectione nulla est connexio. Paulo ante, pro εἰσικέν τι Ὅμηρος scribe εἰσικέ τι. et pro οἶαν καὶ βάρβαρος ἀνήρ ἐπαινέσαι, malleμ κἀν, propter τὸ ἐπαινέσαι. M.

π εἰκῆ καὶ [ἀνέδην,] Vulgo ἀναίδην. Sed Heinsius et Schottus merito reponunt ἀνέδην, id enim postulat oratio. Vide Suidam. Dion Chrysostomus Orat. XXXI. p. 322. Ἐπειδὴ λίαν κατακόρως καὶ [ἀναίδην] αὐτῶ κέχρηνται τινές. Scribe λίαν κατακόρως καὶ [ἀνέδην.] Pariter ἀναίδην male pro ἀνέδην legitur apud Eusebium H. E. VIII. 14. IX. 8. et de Vita Constantini III. 58.

ο Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπῆ,] Iliad. κ'. 13.

Sectio γ'.

ρ τὴν [ἐκ] μελῶν ἡδονὴν] Vulgo τὴν τῶν μελῶν ἡδονὴν. Nos Mff. obtemperamus, et nosfer paulo post eodem modo loquitur.

D 4

q τῆ

λύρας κρηομένης, ἢ δι' ἄλλης τῆς μουσικῆς ὀργάνου δυνα-
 μένης χορηγεῖν καὶ ἐπιπέμπειν ἡμῖν προσήνης μέλος.
 Δέδια δὲ, μὴ ταυτὶ τὰ μέλη ἡδονὴν μὲν τινα ἔχει
 κρηραμένην ὑπὸ τῆς τέχνης καλῶς, ἄσημα δὲ ὄντα καὶ
 ἄλογα καὶ ἄφωνα μηδὲν μέγα τῇ ψυχῇ εἰς εὐφρο-
 σύνην συντελεῖ⁹. Εἰ γὰρ τις ἐθέλοι παραβαλεῖν τῇ
 ἐκ μελῶν ἡδονὴν τῇ τῶν λόγων, εἴκοι ἀν' ὁ μὲν λόγος
 σικίοις, τὸ δὲ μέλος ὀδμαῖς ὧν τὰ μὲν εἰς ὑποτροφήν
 προσφορώτατα, ὀδμη δὲ, καὶ ἡ ὀδμη^r, κίβδηλότερον
 ἐστὶ κρημα, καὶ ἐν τροφῇ ἀσθενέστατον· εὐωχίτερον ἔν
 τὰς ἀκοῆς τρέφοντας, ὁμῶς τὰς μὲν^s ὀδμαῖς ταύτας

aut si quod aliud musicum instrumentum suavi modulatione ho-
 mines oblectet. Vereor tamen, ne haec modulatio volupta-
 tem quidem aliquam ab ipsa arte mutuetur; quia tamen sine
 significatione vlla, sine verbis est, et vocibus, nihil dignum
 animae delectatione adferat. Si quis enim eam, quae ex sola
 modulatione constat, voluptatem cum altera illa, quae ex ora-
 tione verbisque hauritur, velit conferre; hanc cibo, illam odo-
 ri similem videbit: quorum illi quidem validissime nutriunt;
 odor vero, et qua odor est, res est vilissima, et ad nutriendum
 nihil confert, aut parum: at vero ita aures nostrae oblectan-
 dae sunt, ut simul pascantur; quod fiet, si vna odorem
 harmo-

⁹ τῇ ψυχῇ εἰς εὐφροσύνην συν-
 τελεῖ] Ammonius: εὐφραίνεσθαι
 καὶ ἡδεσθαι διαφέρει. Πλάτων ἐν
 Πρωταγόρῃ [p. 204. D.] εὐφραί-
 νεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ μακρὰν ὄντα τι,
 καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐ-
 τῇ τῇ διανοίᾳ ἡδεσθαι δὲ ἐσθίοντά
 τι, ἢ ἄλλο ἢ οὐ πάσχοντα αὐτῶ τῶ
 σώματι. Vide sis et eiusdem Ti-
 maecum pag. 547. E.

^r ὀδμη δὲ, καὶ ἡ ὀδμη.] Haec
 mihi sana non videntur. Reg.
 et Harl. ὀδμη δὲ, καὶ εὐοδμη.
 Scripsit Maximus, ut arbitror,
 ὀδμη δὲ, καὶ εὐοδμος ἢ. Hesychius:
 εὐοδμος, εὐώδης. εὐοδμων, ἡδέων.

Hoc est, quod ὀσμὴν εὐωδίας
 post LXX. interpretes et Sira-
 chiden L. 15. dixit Paulus
 Ephes. V. 2. Philipp. IV. 18.

Ibid. ὀδμη δὲ, καὶ ἡ ὀδμη] Pro
 καὶ ἡ ὀδμη Codices habent καὶ
 εὐοδμη. vnde *Dauisius*, καὶ εὐοδ-
 μος ἢ. Propius est, καὶ εὐοδμη,
 eodem sensu. Lexica citant
 Theophrastum in verbo εὐοσμῆ,
 vel εὐοδμῆ. M.

^s εὐωχίτερον ἔν τὰς ἀκοῆς τρέ-
 φοντας ὁμῶς τὰς μὲν etc.] Haec
 non recte distinguuntur. ita
 oportuit: καὶ ἐν τροφῇ ἀσθενέστα-
 τον.

τάς ἐκ τῶν μελῶν παραπεμπομένους^τ, τὰ δὲ ἐκ λόγων
σιτία προσάγοντας αὐταῖς. Ἐπεὶ τοῖνυν λόγῳ, καὶ
ἐκ ἄλλῳ τῷ, χαίρειν εἰκὸς δαιτυμόνας δεξιῶς, τίνας
καὶ λόγους αὐτοῖς παραθήσομεν φέροντες ἄρα; Οἱ μὲν
μιμῶνται^υ τὰς ἐν δικαστηρίοις ἔριδας, καὶ Φιλονεικίας
ἐπιτεχνήσεις καὶ μάχας, κρατύνοντες μὲν τὰ ἄδικα,
ἐπικοσμῶντες δὲ τὰ αἰσχροῦ, κινδυνεύοντες δὲ τὰ ληθῆ,
ὕγιες δὲ ἔδδεν, ἔδδὲ ἄδολον, ἔδδὲ ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπι-
χωρίῳ μένειν ἑῶντες· ἀλλ' αὐτὸ ἐκείνο, οἷον περὶ αἱ τῶν
ἀνδραπόδων κάπηλοι, οἱ σώματα παραλαβόντες^χ

harmoniae, cibumque verborum illis largiamur. Cum ergo
nulla re alia, quam sermone, praestantes conuiuas oblectari
posse fit certum; restat, vt, quo sermonum genere excipiendi
sint, id quoque sciamus. Sunt enim nonnulli, qui iudiciorum
lites, artesque fori contentiosas et velitationes imitantur, qui
iniusta fulciunt, inhonesta adornant, vera adulterant, nihil deni-
que sanum aut fincerum adferunt, nihil ex naturae praescripto lo-
quuntur: plane vt mancipiorum mangones solent, qui si genuina
corpora,

τον. Εὐοχίτεον ἔν τας ἀκοῶς, τρέ-
φοντας ὁμῶ, τὰς μὲν ὁδμάς etc. M.
τ ὁδμάς ταύτας τὰς ἐκ τῶν με-
λῶν [παραπεμπομένους,] Vulgo
παραπεμπομένους. Sed Scaliger
et Heinsius bene reposuerunt
παραπεμπομένους, ac ita diferte
Reg. cuius quidem codicis fide
sic edidi.

υ τίνας καὶ λόγους αὐτοῖς παρα-
θήσομεν φέροντες ἄρα; Οἱ μὲν μι-
μῶνται etc.] Vox ἄρα non solet
poni ad finem longioris sen-
tentiae. Scribe et distingue:
— παραθήσομεν φέροντες; ἄρα
(λόγους) οἱ μὲν μιμῶνται etc. cum
Nota Interrog. infra, post vo-
cem τέχνης. num (apponemus
sermones) qui forenses concer-
tationes imitantur etc.? Sic

etiam sect. 5. τίσι μὲν ἄρα; οἱ
τάς ψυχὰς etc. iterum scribe:
τίσι μὲν; ἄρα (λόγοις) οἱ τὰς ψυ-
χὰς etc. cum Interrogatione
post πάλομ. Si sensum et pro-
positum Auctoris spectes, vide-
bis ita fieri debere. τίσι μὲν;
vt XV, I. Ἀλλὰ τί μὲν; quale
igitur? Suspicio vero, istud μὲν
ortum habuisse ex prioribus
literis Verbi μιμῶνται: est enim
plane superuacaneum: et si
vulgatam distinctionem sequa-
ris, voces οἱ μὲν, nonnulli, re-
quirent Redditium, οἱ δὲ, alii:
quod tamen in sequentibus
nusquam apparet. M.

χ οἱ σώματα παραλαβόντες]
Plato in Gorgia p. 288. D.
Ἡ κομμάτικὴ κακῆργός τε καὶ
ἀπατηλή

αἰπλᾶ ὑφ' ἡλίου καθαροῦ καὶ ἀέρι ἐλευθέρω τετραμ-
μένα, σκιατροφῶντες ταῦτα καὶ λεαίνοντες, λυμαίνον-
ται αὐτῶν τὴν ἀπ' ἀρχῆς δημιουργίαν, ἣν ἡ φύσις αὐ-
τοῖς περιέβαλε κρείττονα τέχνης. Τοῖστον γὰρ τι
ἀμέλει καὶ οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλόμενοι δρῶσι.

δ'. Ἀλλὰ τὰ γε τῶν μιμήματα, πρὸς τῶν
κίβδηλα εἶναι καὶ σκυθρωπὰ κομιδῆ, καὶ εὐωχμέ-
ναις ψυχαῖς ἔ πάνυ τι ἀκῆειν ἐπιτηδεῖα. Ὡς ἐγὼ
ἔδὲ τὰ Αἰνιάνων θεάματα ἐπαινῶ, ὅσα ἐν πότῳ εὐ-
φραίνονται Αἰνιᾶνες γ', οἱ μὲν δρῶντες, οἱ δὲ ὀρῶντες.

corpora, sub puro sole liberoque nutrita aere acceperint, in
umbra educant ea, et depilant; donec totam illis formam eri-
pian, quam a natura, quae omni arte est praestantior, accepe-
runt. Plane idem agunt forenses illi rabulae.

4. Haec vero et eiusmodi, praeterquam quod inepta sunt
admodum et molesta, indigna sunt, quibus oblectetur animus.
Itaque nec Aeneanum laudare possum spectacula, quibus in
conuiuio alii agendo, alii spectando, oblectare se solent. Duo
viri

ἐπατηλῆ καὶ ἀγεννῆς καὶ ἀνελεύθε-
ρος, σχήμασι τε καὶ χρώμασι καὶ
λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα
ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκο-
μένης τῆ οἰκείῃ τῆ διὰ τῆς γυμνα-
στικῆς ἀμελεῖν. Cum vero rhe-
toricen, seu, prout loquitur
Amm. Marcellinus XXX. 4. pro-
fessionem oratorum forensium
vituperat noster, a Platone suo
diuersus non abit. Vide Sex-
tum Empiricum aduersus Ma-
them. lib. II. §. 12. seqq.

Sectio δ'.

γ Αἰνιάνων — Αἰνιᾶνες,] Sic
Reg. et Harleian. vulgo Αἰνειᾶ-
νων — Αἰνειᾶνες. Male: nam
secunda syllaba sine diphthon-
go scribi debet. Vide Euripi-

dem Iphig. in Aulide v. 277.
Aelianum V. H. III. 1. Eusta-
thium ad Iliad. v. p. 253. et
Stephanum in Αἰνία. Apud He-
liodorum lib. II. p. 121. seqq.
Αἰνειᾶνας corrupte scribi monuit
Holstenius. Sed, quod maius
est, notare praetermissit: nam
p. 123. legas: ὁ μὲν νεανίας,
ἔφη ὁ Χαρικλῆς, καὶ ὁλοσχερῶς
[Αἰνειᾶνον,] τὸν ἥρωα διαγωνίζετο.
Repone Αἰνιᾶνες. Homero Iliad.
v. 749. et Herodoto VII. 185.
Ἐνιῆνες nominantur. Aenien-
sium vero saltationem, quam
memorat noster, quaeque κα-
παία vocabatur, fuisse describit
Xenophon de Exped. Cyri lib.
VI. cap. I. 4.

ε μιμή

Ἄνδρες δύο μιμῶνται μάχην, ὑπαυλῶντος ἄλλῃ· ὁ μὲν αὐτοῖν γεωργός τέ ἐστι καὶ ἀροῖ, ὁ δὲ ληστὴς καὶ ὄπλα ἔχει, κείτα δὲ καὶ τῷ γεωργῷ τὰ ὄπλα ἀγχῶ· ἐπειδὴν δὲ ὁ ληστὴς ἔλθῃ, ἀφόμενος ὁ γεωργός τῃ ζεύγῃ, δραμῶν ἐπὶ τὰ ὄπλα, συμπεσόντες μάχονται, παίοντες τὰς ὄψεις, καὶ μιμῶμενοι τὰ τραύματα^z καὶ πτώματα· θεάματα δὲ συμποτικά. Ἐπαινῶ πρὸ τῶν τὸν Περσικὸν νόμον τὸν ἀρχαῖον, δι' ὃν Πέρσαι τῆς ἐλευθερίας ἐπελάβοντο. Ἀνέκειντο τοῖς Πέρσαις αἱ ββλαὶ εἰς τὰς εὐωχίας^a, ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ σπυδασιώτερον ἢν συμπόσιον Περσικὸν ἐκκλησίας Ἀττικῆς^b. ἐκεῖ μὲν γὰρ νόμος κολάζων τὴν μέθην ἐπήγειρεν αὐτῶν τὰς ἀρετὰς τῇ εὐωχίᾳ, καθάπερ ἔλαιον πῦρ^c, ἐπιχέων τῇ ψυχῇ συμμέτρως,

viri ad tibiae modos pugnae simulacra cient: alter eorum agricolam imitatur, et arat; alter praedonem, et armatus est: habet et agricola in promptu arma sua, qui, simul ac praedo appropinquare incipit, relicto aratro suo, arma in manum sumit, cum praedone concurrat; ibi faciem alterius ferit alter; hic vulnerat, ille vulneratur; hic sternit, ille cedit: minime dignum conuiuio spectaculum. Cui ego longe antiquam Persarum legem praetulerim, qua libertatem suam consecuti sunt. Deliberare in conuiuio Persae, sicut in concionibus Athenienses, solebant: cum enim per legem inebriari nefas esset, modicus vini usus, non aliter, quam oleum igni infusum, animos eorum excitabat; vt nec ardorem eorum penitus restingueret,

nec

^z μιμῶμενοι [τὰ] τραύματα
Ita vulgo, sed a codicibus exulat vox media.

^a Ἀνέκειντο τοῖς Πέρσαις αἱ ββλαὶ εἰς τὰς εὐωχίας,] Huc facientia veterum testimonia collegit Barn. Briffonius de Regn. Perf. lib. II. §. 131. Adde Plutarchum Sympos. lib. VII. Quaest. 9. et Victorianum scholiasten ad Iliad. 1. 70.

^b ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ σπυδασιώτερον ἢν συμπόσιον Περσικὸν ἐκκλησίας Ἀττικῆς.] Vulgo tantum repraesentant ὥσπερ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ἐκκλησίας Ἀττικῆς. Ex Reg. et Harleian. locum nos auximus et emendauimus.

^c καθάπερ ἔλαιον πῦρ,] Heinfius rescribit καθάπερ ἔλαιον πῦρ, nec aliter Ms. Harleian. Sollicitanda

μη τελείως σβεννύς αὐτῆς τὸ φιλότιμον, μήτε ἐξάπτων τῆς χρείας περαιτέρω. Ἐνταῦθα δὲ οἱ νήφοντες ἄτοι δημαγωγοὶ, μηδενὸς αὐτοῖς ἐφεσῶτος νόμος κολάζοντος τὴν ἐξουσίαν τῶν λόγων, ἐξωρχῶντο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις^d πάσης μέθης ἀκολαστότερον.

ε'. Τα μὲν ἔν τῶν Περσῶν καὶ τὰ Ἀττικὰ εἴωμεν, ἐπανάγωμεν δὲ αὖθις ἐπὶ τὰ ἡμέτερα. Λόγοις τοιγαρῆν εὐωχητέον τὰς ἀγαθὰς ψυχὰς, καὶ ἔδικανκοῖς λόγοις, φησὶν ὁ λόγος^e. Τίσι μὴν ἄρα; Οἱ τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν πρόσθεν χρόνον ἀναβιβασάμενοι, παρέχουσιν^f αὐταῖς τὴν θεαν τῶν γενομένων πάλα,

nec ultra tamen, quam necesse esset, accendere. Oratores vero nostri, cum nulla apud nos lex nimiam illam verborum reprimat licentiam, quovis temulento homine liberius in concionibus infaniunt.

5. Sed Persas iam Atheniensesque relinquamus, rursus ad nostra redeamus. Sermonibus ergo pascendi sunt honesti animi, non forensibus tamen. Quibus ergo? Qui ad superiorum cogitationem temporum eos renocent, resque iam olim gestas spectandas

propocitanda tamen non est recepta lectio. Scilicet pro Maximi mente νόμος κολάζων τὴν μέθην ἐπήγειρε Περσῶν τὰς ἀρετὰς, καθάπερ ἔλαιον ἐπεγειρεῖ πῦρ. Xenophon Sympos. cap. II. 24. Ὁ οἶνος ἄρθων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανθραγόρας τὰς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ [ἔλαιον φλόγα,] ἐγειρεῖ. Haec nonnihil immutata laudat etiam Stobaeus Serm. LIV. p. 370. Legem vero Persicam memorat Xenophon Cyropaed. lib. VIII. cap. VIII. 6. Postea tamen supra modum bibaces erant Persae. Vide collectanea Barn. Briffonii de Regn. Perf. lib. II. §. 126. seqq.

d [ἐξωρχῶντο] ἐν ταῖς ἐκκλησίαις] Hoc modo recte Reg. et Harleian. vulgo ἐξορχῶνται, quod de Maximi tempore verum non est.

Sectio ε'.

e φησὶν ὁ λόγος.] Vulgo de sunt hae voces, quas exhibent Reg. et Harl. quasque Paccius in suo codice legit. Platonem suum noster imitatur. Sic in Philebo pag. 88. G. Ἄλλ' εὐθύ τι λέγω, [φησὶν ὁ λόγος,] καὶ περὶ φερές. Et in Sophista p. 157. B. Οὐκὼν ἂν ὀρθῶς γε, ὡς εἴποιεν, ἐπιχειροῦμεν, ὡς [φησὶν ὁ λόγος.]

f οἱ τὰς ψυχὰς — παρέχουσιν] Scribendum: οἱ τὰς etc. et forte παρέχουσιν. M.

g καὶ

Προσηνές γὰρ ἡ ἰσορία, καὶ τὸ μηδὲν καμόντα παντα-
 χῶ περιπολεῖν, πάντα μὲν χωρία ἐποπτεύοντα, πᾶσι
 δὲ πολέμοις ἐκ τῆ ἀσφαλῆς παραγινόμενον, μῆκος
 δὲ ἀμήχανον χρόνον ἐν βραχεῖ ἀναλεγόμενον, πλῆθος
 δὲ ἀπειρον πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ μανθάνοντα, τὰ Ἀσ-
 σῦρια, τὰ Αἰγύπνια, τὰ Περσικά, τὰ Μηδικά, τὰ
 Ἑλληνικά· νῦν μὲν πολεμῶσιν ἐν γῆ παραγινόμενον,
 νῦν δὲ ἐν θαλάτῃ ναυμαχῶσιν, νῦν δὲ ἐν ἐκκλησίαις
 βουλευομένοις· μετὰ Θεμιστοκλέως ναυμαχῶντα, μετὰ
 Λεωνίδου ταττόμενον, καὶ μετὰ Ἀγησιλάου διαβαίνοντα,
 καὶ μετὰ Ξενοφῶντος ἑ σωζόμενον· ξυνεργῶντα Παν-
 θεία^h, συνθηρῶντα Κύρω, συμβασιλεύοντα Κυαξάρῃ.
 Εἰ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς σοφὸς, ὅτι πολύτροπος ἦν, καὶ

proponant. Nihil est iucundius, quam in historia versari, quam
 sine labore vilo passim diuagari, omnes simul locos intueri,
 omnibus bellis sine periculo interesse, infinitum temporis spa-
 tium contrahere, infinitas res gestas simul cognoscere, quae ab
 Assyriis, quae ab Aegyptiis, quae a Persis, quae a Medis, quae
 a Graecis facta sunt; bello nunc terrestri, nunc marino, nunc
 concionis mediae videri interesse consiliis; cum Themistocle
 in mari, cum Leonide in terra pugnare, cum Agelilao traicere,
 cum Xenophonte incolumem redire; amare cum Panthea,
 venari cum Cyro, regnare cum Cyaxari. Quod si sapiens ea
 de causa Ulysses dicitur, quod vafer esset, et

Mulio-

g καὶ μετὰ Ἀγησιλάου — καὶ
 μετὰ Ξενοφῶντος] Longe elegan-
 tius abessent copulae, vt in
 praecedenti, μετὰ Λεωνίδου. sic
 paullo ante, τὰ Ἀσσύρια, τὰ Αἰ-
 γύπνια, τὰ Περσικά, τὰ Μηδικά, τὰ
 Ἑλληνικά· omnia ἀσύνδετα. vide
 et quae sequuntur, συνεργῶντα
 Πανθεία, et caetera. M.

h ξυνεργῶντα Πανθεία,] Pan-
 thea fuit Abradatae coniux,

formosissima simul ac modestis-
 sima mulier. Haec, interempto
 viro suo, se ipsa morti dedit.
 Vide Xenophontem Cyropaed.
 lib. VII. cap. III. 5. Ad hanc
 historiam respicit Dion Chry-
 sostomus Orat. LXIV. p. 592.
 Vbi scholiastes: Πανθείαν μὲν
 τὴν Ἀβραδάτη τῆ Σασίε φασὶ γα-
 μετήν, ἣς καὶ Ξενοφῶν ὁ Σακρατι-
 κὸς μὲννηται.

ἢ Πολλῶν

Πολλῶν ἀνθρώπων ἰ ἰδεν ἄσσα καὶ νόον ἔγνω,
 Ἀρνούμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἐταίρων·
 πολὺ πρ σοφώτερος, ὁ τῶν μὲν κινδύνων ἐξιστάμενος,
 τῆς δὲ ἰσορίας ἐμπιμπλάμενος. Χάρυβδιν ὄψεται, ἀλλ' ἐκ
 ἐν ναυαγίῳ· Σειρήνων ἀκέσεται, ἀλλ' ἐ δεδεμένους Κύ-
 κλωπι ἐντεύξεται, ἀλλ' εἰρηνικῶ. Εἰ δὲ καὶ Περσεύς εὐδαί-
 μων, ὅτι πτηνὸς ἦν^κ, καὶ περιφέρειτο ἐν τῷ αἰθέρι πάντα
 ἐποπτεύων τὰ ἐν γῆ παθήματα καὶ χωρία· πολὺ τῶν
 Περσέως πτερῶν ἡ ἰσορία καφώτερον καὶ μετεωρότερον, ἢ
 λαβῶσα τὴν ψυχὴν περιφέρει πανταχῶ, ἐκ ἀργῶς, εἰδὲ
 ἡμελημένως δεικνύουσα, ἀλλὰ καὶ ἄνδρα γενεαλογεῖ καὶ
 ποταμὸν. Κροῖσος ἦν Λυδὸς^λ μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάτ-
 τω, τύραννος δὲ ἐθνέων^μ.

*Multorum mores hominum lustrasset et urbes,
 Dum sibi, dum sociis, reditum pariterque salutem
 Apparat;*

multo sapientior est, qui extra periculum historiae lectione sese explet. Charybdin videbit, sed sine naufragio; Sirenas audiet, sed sine vinculis; cum Cyclope ager, sed miti et pacato. Et si eo nomine felix fuisse Perseus iudicatur, quod passim aliarum vagaretur beneficio, totam terrae naturam, omnia intueretur loca: multo et leuior certe et sublimior his Persei alis habenda est historia, quae passim animum circumfert nostrum, nec nudas ei simplicesque res ostendit; sed et hominum et fluuiorum origines. Quale est illud: *Croesus Lydus erat genere, Alyattis filius, rex vero populorum*: et,

ἰ πολλῶν ἀνθρώπων] Odyss.
 Α'. 3. 5.

κ Περσεύς εὐδαίμων, ὅτι πτηνὸς ἦν.] Fabulam legas licet apud Hesiodum in Scuto v. 216. Apollodorum Bibl. II. 4. Hyginum Fab. LXIV. aliofque.

λ ἄνδρα γενεαλογεῖ καὶ ποταμὸν. Κροῖσος ἦν Λυδὸς etc.] *Historia*, inquit, *describit ἄνδρα, Croesusum* puta, vel *Dardanum*, καὶ

Α Ἰουε ποταμὸν: desunt exempla: καὶ πόλιν, Epidamnium, vel Corinthum: καὶ ποταμὸν iterum, Halys vel Scamandrum. Lege: ἀλλὰ καὶ ἄνδρα γενεαλογεῖ· Κροῖσος ἦν Λυδὸς etc. eiectis istis καὶ ποταμὸν, quae Scribae sunt, non Maximī. M.

μ Κροῖσος ἦν — ἐθνέων.] Verba sunt Herodoti I. 6. Vide Dionysium Halicarnasense de Compof. Verb. pag. 8.

¶ Δάρεδωνον

Δάρδανον αὖ^η πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς
Γεναλογοῖ καὶ πόλιν Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ
εἰσπλέοντι τὸν Ἴονιον κόλπον, προσοικῶσι δ' αὐτὴν Ταυ-
λάντιοι βάρβαροι^ο.

Ἐστὶ πόλις^ρ Ἐφύρη μυχῶ Ἄργεος ἵπποβότοιο.
Γεναλογοῖ δὲ καὶ ποταμόν Ὅς ῥέων ἐκ μεσημβρίας
πρὸς βορρῆν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον καλεόμενον
ἐκδιδοῖ^η.

Ὁν Ξάνθον^ς καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Τῆτο τὸ ἄκυσμα ἐφήμερον τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος,
καὶ φθειρόμενον ταχὺ, καὶ ἀπολλύμενον, καὶ ὑπορρέον,
τῇ μνήμῃ σώζει^ς, καὶ τὰς ἀρετὰς φυλάττει, καὶ τὰς

A Ioue nam primum deduxit Dardanus ortum.

*Et urbis: Epidamnus urbs est ad dextram sita Ionium sinum pe-
tentibus, cui finitimi sunt Taulantii, gens barbara:*

Urbs Ephyre posita est Argi, anterioribus oris.

*Sed et fluvii: Qui a meridianis partibus septentrionem versus
fluens, in pontum se exonerat, quem Euxinum vocant: et,*

Quem Xanthum Divi dicunt, hominesque Scamandrum.

Sola harum rerum narratio est, quae genus mortale, cui nihil
aeque caducum est, nihil, quod pereat, quod deficiat citius, me-
moriam beneficio aeternitati aequat: quod virtutes eius conferuat,
immortali

η Δάρδανον αὖ] Iliad. γ'. 215.

η Ὁν Ξάνθον] Iliad. γ'. 74.

*ο Ἐπίδαμνος — βάρβαροι] Ex
Thucydidis lib. I. pag. 17. ed.
Wechel. Habet etiam Diony-
sius Halicarnassensis de Com-
pos. p. 8.*

*Ibid. Ὁν Ξάνθον καλέουσι etc.]
Hic Iudicium Nostri desidero,
nulla enim est in his Homeri
verbis Fluvii Descriptio, qualis
in superiori exemplo Halyis:
mentio tantum fit Nominum Di-
versorum, Xanthi et Scaman-
dri. M.*

ρ Ἐστὶ πόλις] Iliad. ζ'. 152.

*ρ Ὅς ῥέων — ἐκδιδοῖ.] Hero-
dotus lib. I. cap. VI. Halyis
fluvii cursum sic describit: Ὅς
ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας — ἐξίει πρὸς
βορρῆν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξείνιον κα-
λεόμενον πόντον. Noster ex me-
moriam locum citavit. Vide sis
et Dionysium de Compos. p. 8.*

*ς καὶ ὑπορρέον, τῇ μνήμῃ σώ-
ζει.] Forte melius, καὶ ὑπορρέον
τῆς μνήμης, σώζει, etc. Synesius
Epist. XCIX. τὰ γὰρ μεγάλα τῶν
ἔργων, ἀν μὴ τύχη λόγων κηρύκων,
ἀπορρέει τῆς μνήμης, καὶ λήθη
ἀμπίσχηται. M.*

ι ε%

πράξεις ταῖς δόξαις ἀθανάτους ποιεῖ. Διὰ τῆτο ὁ
Λεωνίδης ἀδετα ἔχ ὑπὸ Λακεδαιμονίων μόνον τῶν
τότε, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπαινεῖται ἔχ ὑπὸ Ἀθηναίων
ἐκείνων^τ. μένει δὲ καὶ ἡ Περικλέους στρατηγία καὶ νῦν
ἔτι, καὶ ἡ Ἀριστείδου δικαιοσύνη, δίδωσι Κριτίας καὶ
νῦν δίκην, Φεύγει καὶ νῦν Ἀλκιβιάδης. Συνελόντι
δὲ εἰπεῖν, οἱ καθ' ἰσορῖαν λόγοι τῶ μὲν ἀνηκόω τερπνό-
τατον καθ' ἡδονῆν, τῶ δὲ εἰδοῖ ἐπαγωγότατον κατὰ
ἀνάμνησιν^υ.

ς'. Τίς ἂν ἔν γενοίτο ψυχαῖς εὐωχία λόγων ταύ-
της προσηνεστέρα; Χαλεπὸν μὲν εἰπεῖν καὶ ἀντιτάξαι
σθα πολλῶ καὶ γενναίῳ λογοποιῶ, ῥητέον δὲ ὅμως
Ὅτι καλὴ μὲν ὑμῶν ἡ ἀρμονία καὶ ἀδεσθα προσηνε-
ἄλλο δὲ ποθεῖ ἡ ἐπιεικῆς ψυχὴ, καὶ ἔχ οἷον παρέ-
χεσθε ὑμεῖς^κ. Τί γὰρ σεμνὸν ἢ μνήμη τῶν πάλαι

immortali gloria actiones eius compensat. Hoc est, cur Leoni-
des non a Lacedaemoniis illius aevi tantum celebretur; non
tantum ab Atheniensibus, quos aetas illa tulit, Themistocles
laudetur: manet etiam nunc Periclis imperium, manet iustitia
Aristidis, Critias adhuc poenas luit, Alcibiades adhuc in exi-
lium abit. Et, ut verbo absolvam, narratio historica et eos, qui
primo legunt, mirifica voluptate oblectat; et eos, qui iam lege-
runt, iucundissima cogitatione reficit.

6. Quae igitur e sermone ullo peti voluptas possit magis
grata animo? Certe quamvis difficile sit multis praeclarisque
se opponere historicis, dicendum tamen est: Equidem licet
pulcherrima sit, et quam maxime ad poetarum iucunditatem,
o historici, orationis vestrae accedat compositio; alia est
tamen, quam quae a vobis peti possit, animi honesti volu-
ptas. Quid enim praeteritorum malorum iuuat recordatio,

τ. ἔχ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκείνων] Id
est, μόνον (vel μόνων) ἐκείνων, non
ab istius aevi solum Athenien-
sibus, sed etiam nunc celebra-
tur. Vide ad XXI. 6. Deinde
distingue: καὶ ἡ Ἀριστείδου δικαιο-
σύνη δίδωσι Κριτίας etc. M.

υ κατὰ ἀνάμνησιν.] Sic Mss. non
κατὰ [τῆν] ἀνάμνησιν, ut vulgo.
Sectio ς'.

κ παρέχεσθε [ὑμεῖς.] Vterque
codex ὑμῖν. Legendum: καὶ
ἔχ οἷον παρέχεσθε [ἡμῖν.] Et non
quale nobis exhiberis.

γ ἢ πλέν

κακῶν, τῷ μήπω μαθόντι, ὅπως ταῦτα φυλακίσει; ἢ τί πλέον Ἀθηναίους ἔγένετο διὰ τὴν ἰστορίαν τὴν Ἀττικὴν; ἢ τί πλέον Ἀλικαρνασσεῦσι διὰ τὴν ἰστορίαν τὴν Ἴωνικὴν; ἢ τί Χίοι διὰ ταύτην εὐδαιμονέστεροι; Εἰ μὲν ἀποκρίναντες τὰ καλὰ τῶν αἰσχυρῶν, τὰ μὲν ἀπέκρυπτον, τὰ δὲ ἰσόρευ, ἢν ἂν πρὸ τῆ ψυχῆ ὄνησις κατὰ μίμησιν τῶν ἰσορημένων, καθάπερ ὀφθαλμοῖς κατὰ μίμησιν γραφῆς· νῦν δὲ ἀναμιξ εἰσφύρεται πάντα ἐν τοῖς λόγοις, καὶ πλεονάζει τὰ χείρω, καὶ κρατεῖ τὰ αἰσχυρά· καὶ τὸ πολὺ τῆς ἰστορίας πλεονέκται, τύραννοι, καὶ πόλεμοι ἄδικοι², καὶ εὐτυχία ἄλογοι², καὶ πράξεις πονηραὶ, καὶ συμφοραὶ ἀγνώμονες, καὶ περιπτώσεις τραγικαί· ὧν σφαλερὰ μὲν ἡ μίμησις, βλαβερὰ

nisi prius, quo pacto vitanda ea sint, cognosces? Aut quid commodi Athenienses ex Attica, aut ex Ionica Halicarnassenses hauserunt historia? quae felicitas ex historia Chiis accessit? Si enim honesta possent ab improbis distinguere, aut praetermittere haec, illa describere; non minus fortasse rerum gestarum animum iuaret imitatio, quam oculos iuvat imitatio pictoris: nunc promiscue in historiam infarciuntur omnia, maior pars in deterioribus moratur, vincunt turpia: vbique fere in historia rapaces, tyrannos, iniustos hostes, temere partas felicitates, facinora scelesta, calamitates indignas, tragicos casus inuenies; quorum imitatio periculosa, memoria

damnosa,

γ ἢ πλέον Ἀθηναίους etc.] Ita prior editio. vnde conieceram τί πλέον. Codices auctius, ἢ τί πλέον: an rectius, dubito. Caeteram per Ἀθηναίους, et τὴν Ἀττικὴν ἰστορίαν, innuit noster Historias Thucydidis et Xenophonis: per Ἀλικαρνασσεῦσι, Hecataei; per Χίοι, Theoprompi. Mox, pro ἢν ἂν πρὸ, scribe, ἢν ἂν πρ: est enim Encliticum πε, non τοπικόν. M.

λέμιοι, quam lectionem secuti sunt in suis versionibus Paccius et Heintius. Sed vera prorsus est ea scriptura, quam nos, Harleiano iubente, repraesentamus.

α καὶ εὐτυχία ἄλογοι.] Iterum scribendum arbitror ἀτυχία, (vide XXV, 4.) quia caetera omnia huius loci exempla sunt tristia, πλεονέκται, τύραννοι, πόλεμοι, συμφοραί, etc. M.

2 πόλεμοι ἄδικοι,] Vulgo πα-
MAX. TYR. P. II.

E

Sectio

δὲ ἡ μνήμη, ἀθάνατος δὲ ἡ δυστυχία. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 θεῶν πρὸς τὴν εὐωχίαν τροφὴν λόγων ὑγιεινῶν, καὶ ἀν-
 σε τοῖς τε δέομαι σιτίς, ἀφ' ἧ καὶ Σωκράτης ὑγιαν-
 καὶ Πλάτων, καὶ Ξενοφῶν, καὶ Αἰσχίνης.

ζ'. Ἐπιθυμεῖ ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ, καὶ δέδι-
 καὶ λυπεῖται, καὶ φθονεῖ, καὶ ἄλλοις συνέχεται
 παντοδαποῖς καὶ ἀλλοκότοις παθήμασι. Στάσι
 ὄρεται πικρὰν καὶ ἀκέρυκτον τοῖς τόν μοι διηγῆς τὸν
 πόλεμον, τὸν δὲ Μηδικὸν ἔα. ταύτην μοι διηγῆς τὴν
 νόσον, τὸν δὲ λοιμὸν ἔα. Εἰπέ, τί μοι ἐπιτρέψω τὴν στρα-
 τηγίαν, καὶ τὴν ἰασιν; Ἴπποκράτην δὲ ἔα τοῖς σώμασι,
 καὶ Θεμισοκλέα τῇ θαλάττῃ λέγε τὸν ψυχῆς ἰατρὸν,
 λέγε τὸν στρατηγόν. Κὰν ἀπορῆς ἀνδρῶν, ἐπὶ τὰς θεῶν
 ἴθι. Ἔρε μὴ περὶ γῆς δευμένης, μηδὲ περὶ θαλάτ-
 τῃς ληστευομένης, μηδὲ περὶ τειχῶν πολιορκημένων, μηδὲ
 περὶ σωμάτων φθειρομένων σμικρὰ ταῦτα, ἐφ' ἡμέραν
 ταῦτα. Τρηθήσεται λῆϊον, κὰν Πελοποννήσιοι ἀπέ-
 σχωνται ληστευθήσεται θάλαττα, κὰν Ἀθηναῖοι μὴ

damnosa, aeterna est miseria. Ego, ut plenam voluptatem con-
 sequar, sanis pasci volo sermonibus, sanum requiro cibum;
 quali Socrates, aut Plato, aut Xenophon, aut Aeschines in cu-
 randa valetudine sunt usi.

7. Libidine, metu, moerore, invidia, variisque aliis ac di-
 versis anima humana torquetur affectibus. Vides contentionem
 duram, contentionem implacabilem; tale bellum mihi describe,
 Medicum vero relinque; talem mihi morbum narra, pestem
 vero praetermitte. Quam huius belli ducem quaeram, quem
 morbi huius inueniam medicum? Hippocratem corporibus re-
 linque, marinis proeliis Themistoclem; dic aliquem animi me-
 dicum, dic aliquem ducem. Si inter homines non inuenias,
 inter deos quaere. Ne tamen vel de agro tuo, quod vastatus
 sit; vel de mari, quod a piratis infestetur; aut oblideatur urbs
 ab hostibus, aut plurimi morbo intereant, institue querelam:
 pusilla haec sunt, caduca haec sunt. Vastari enim leges tuae
 poterit, quamuis Peloponnesii abstineant; a piratis infesta-
 bitur mare, quamuis in mari classem non habeant Athe-
 nenses;

ναυμαχῶσι καταβαλεῖ τὰ τεῖχη, καὶ εἰ μὴ Φίλιππος,
ἀλλ' ὁ χρόνος· Φθαρήσεται τὰ σώματα, κἄν ἀπέλθῃ
ὁ λοιμός·

ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ^b πάλιν ἐλθεῖν, ἕτε ληϊστῆ,
Οὔθ' ἐλετή.

Περὶ ταύτης ἔρχ δὴ, ὅτε ψυχὴ τέμνεται, λητεύεται,
πολιορκεῖται, νοσεῖ. Χρησμῶ σοι δεῖ, μαντείας σοι δεῖ,
εὐξάμ τῶ θεῶ.

Κλυθὶ μευ, ἀργυρότοξε, ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας^c,
κλυθὶ, ᾧ Ἀπολλων, καὶ Ζεῦ, καὶ εἴ τις ἄλλος θεὸς ἰατρ-
κὸς ψυχῆς νοσῆσης,

εἴ ποτέ τοι^d χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,

nientes; moenia tua si Philippus non euertet, certe tempus;
interibunt homines, quamuis pestis remittat:

Ae virtus hominis nunquam reparabilis ulli est.

De hac deos confule, quoties inuadi, spoliari, oppugnari ani-
mam videbis, aut a morbo tentari. Hic oraculo deorum, hic
responso opus habes, hic deum precare: Audias, precor, Apol-
lo, et Iupiter, aut si quis praeterea deus es, qui morbos animi
curare soles,

Si quando haud vno templum tibi munere cinxi,

Pinguia-

Sectio 5.

b ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ] Parodia est
versus Homericum Iliad. 1. 408.

Ibid. ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ] Hae
tres voces non debebant ita
poni, quasi essent pars versus
hexametri; sed continuari cum
caeteris Maximi: κἄν ἀπέλθῃ

ὁ λοιμός· ἀνδρὸς δὲ ἀρετῆ

πάλιν ἐλθεῖν ἕτε ληϊστῆ,

Οὔθ' ἐλετή.

Idem paruus error erat in duo-
bus locis Dissert. proxime se-
quentis, sect. prima: quem in
hac editione correctum video.
manet tamen adhuc Dissert.
XXX, 6. κοσμησῶ δεινός

ἵππος καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

quae sunt mera prosa: et ita
voluit Maximus: si enim ali-
ter, eodem negotio scripsisse
potuit, δεινός

κοσμησῶ ἵππος τε καὶ ἀνέρας
ἀσπιδιώτας·

vt apud Homerum. vide sect. 6.
huius Dissert. vbi, vt versum
vitaret, inseruit Articulum:
Οὔτος ἐν ἀνθρώποις νικηφόρος, ἕτας
ὁ ἀριστος. vide et XXXI, 5. M.

c κλυθὶ μευ, ἀργυρότοξε, ὃς
Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,] Vulgo de-
est hic versus Homericus Iliad.
A. 37. Eum dedit vterque codex.
d εἴ ποτέ τοι] Iliad. A. 39.

"Ἡ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα.
 Ἀκύνεται ὁ Ἀπόλλων τοιαῦτα εὐχομένῃς θάττον, ἢ τῷ
 Χρύσει. Οὐ γὰρ ἐπὶ λοιμὸν παρακαλεῖς τὸν θεόν, εἰδὲ
 ἐπιτοξείαν οἰσῶν θανατηφόρον, εἰδὲ ἐπὶ φθορὰν κινῶν,
 καὶ ἀνδρῶν, καὶ ὀρνέων^e. εἰ γὰρ ταῦτα ἔργα μισοῦν
 θεῶ, καὶ σοφῶ, καὶ μαντικῶ. Ὅμηρος δὲ αὐτῷ προσ-
 ἔθηκε τὴν φήμην, αἰνιττόμενος τὴν ἡλῖς ἀκτῖνα δι'
 αἴερος χωρῆσαν οἰσῶ θάττον, ἀκρατωτέραν τῆς τῶν
 σωμάτων συμμετρίας^f. Ἐμοὶ δὲ ἀδέτω εἴτε καὶ Ὅμη-
 ρος, εἴτε Ἡσίοδος, εἴτε τις ἄλλος ποιητὴς δαιμόνος,
 θεὸν Παιᾶνα ψυχῆς παθημάτων. Ἄξια ταῦτα τῷ
 Ἀπόλλωνος, ἄξια τῷ Διός.

Pinguiaque in mediis adoleui viscera flammis.

Citius has preces, quam Chrysaë, Apollo audiet. Nec enim petes, ut pestem imittat, ut sagittas lethales emittat, ut canes, ut aues, ut homines exstinguat; quae minime illo deo, quem musicae, quem sapientiae, quem diuinationi praeesse voluerunt, digna sunt. Homerus autem, qui hoc illi tribuit, nihil aliud in animo habuit, quam solares radios; qui quavis sagitta velocius per aerem feruntur, quavis purissima corporis constitutione simpliciores sunt. Mihi vero vel Homerus, vel Hesiodus, vel si quis alius poeta diuinus est, deum canat, qui mederi possit morbis animi. Haec Apolline digna sunt, haec digna sunt Ioue.

DISSERT.

^e ἐπὶ φθορὰν κινῶν, καὶ ἀνδρῶν, καὶ [ὀρνέων] Avium exstinctarum non meminit Homerus: is enim sic canit Iliad. A'. 50.

Ὀρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἄργυρῆς,

Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπτουκὲς ἐφίεις etc.

Hic itaque legendum καὶ ἀνδρῶν, καὶ [ὀρνέων] mulorum. Hesychius: Ἡμίονος, ὀρνέως. Idem: ὀρεῖς, ἡμίονοι ἄρσενες. Vide quae diximus ad Dissert. XI. 2.

Ibid. καὶ ὀρνέων] Monui supra ad XI, 2. legendum esse

ὀρνέων (vel οὐρνέων) ex Homeri Iliad. A'. Et ita Cl. *Dauisius*. M.

^f τὴν ἡλῖς ἀκτῖνα δι' αἴερος χωρῆσαν οἰσῶ θάττον, ἀκρατωτέραν τῆς τῶν σωμάτων συμμετρίας.]

Macrobius Saturn. I. 17. *Alii cognominatum Apollinem putant*

ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα, exanimat enim et perimit animantes, cum

pestem intemperie caloris immittit etc. Vide sis Heraclidem

Ponticum Alleg. Homer. pag. 418. seqq. Ann. Marcellinum

XIX. 4. Scholiasten ad Iliad. A'. 50. et Hieronymum Ale-

andrum